

РЕШЕНИЕ

№ 1357

гр. София, 02.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 15.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **11371** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Й. К. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], действащ чрез адв. И. А., срещу Заповед № 2932 от 31.10.2021г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС.

С жалбата се иска Заповед № 2932 от 31.10.2021г. да бъде обявена за нищожна като издадена от некомпетентен орган. Изложени са и твърдения за липса в заповедта на точни и конкретни мотиви и за несъответствие на мярката с целта на закона, посочена в чл.22 от ЗАНН. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, издал оспорената заповед, не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

С процесната Заповед № 2932 от 31.10.2021г, издадена от С. Д. С., на длъжност младши автоконтрольор 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, на Й. К. Д., ЕГН [ЕГН], е наложена принудителна административна мярка по чл. 172, т 1, б.

„б“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Видно от мотивите на заповедта, принудителната мярка е наложена за това, че на 31.10.2021г. при управлението на МПС, марка БМВ Х5, рег. [рег.номер на МПС] Й. Д. отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство. Като част от административната преписка е приложен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ бл. № 546111, съставен на 31.10.2021г. от А. М. К., на длъжност мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ -СДВР, според който на 31.10.2021г. в 14:12 часа Й. К. Д. управлявал горепосоченото МПС в [населено място], по ул. Софийска, във видимо неадекватно състояние, като категорично отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за употреба на наркотични вещества. С АУАН е констатирано нарушение на чл.174, ал.3, пр. 2 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт, от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 1618 от 26.02.2018 г. на Директора на СДВР компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Оспорената по делото заповед е издадена от С. Д. С., който, видно от заповед № 9368/03.06.2020г. е бил преназначен като държавен служител на младши изпълнителска длъжност „младши автокнтрольор“ в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, поради което съдът, противно на твърденията в жалбата, намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Спазени са изискванията за форма по чл. 172, ал. 1 ЗДвП и административнопроизводствените правила. Заповедта е мотивирана в достатъчна степен, като в нея са посочени фактическите и правни основания за издаването ѝ .

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично

лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на предвидената принудителна административна мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за употреба на наркотици. Наличието на фактическото основание за прилагане на мярката се установява категорично от приложения по делото доказателствен материал, в частност от АУАН, а жалбоподателят всъщност и не оспорва, че е отказал да бъде проверен за употреба на наркотични вещества. Предвид изложеното, принудителната мярка е наложена при наличие на сочените фактически основания и при стриктно спазване на материалния закон.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че мярката несъразмерна и че в процесната заповед не е посочен максималният срок, за който се прилага мярката. Видно от текста на заповедта, в нея ясно е определена продължителността на ПАМ – до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Този срок напълно съответства и на материалния закон, в който е регламентиран същият максимален срок на мярката.

Оспорената заповед съответства и на целта на закона - да се предотврати извършването на нарушения на правилата за движение, да се гарантира сигурността и безопасността на останалите участници в движението.

С оглед изложеното Заповед № 2932 от 31.10.2021г. се явява изцяло законосъобразна и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото искането на жалбоподателя за присъждане на разноските по делото следва да бъде отхвърлено.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

РЕ Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. К. Д. срещу Заповед № 2932 от 31.10.2021г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР., с която е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: